

Panium – nummer nitten

De store: Antiokus, Konstantin og den siste presidenten

Jeff Pippenger

2026-03-01

Nøkkelen til rett å dele vers ti til seksten i Daniel elleve finnes i de grunnleggende profetiske anvendelsene som ble benyttet for over tretti år siden, i 1996, da tidsskriftet *The Time of the End* ble utgitt. Tretti år senere har Herren åpenbart at et annet profetisk budskap skal formaliseres, slik det millerittiske budskapet ble formalisert i 1831. I omega-historien til disse tretti årene er budskapet som skal formaliseres fremstilt som en korrigering av et tidligere budskap om islam, slik dette er representert ved Josiah Litch, og også som et korrigert budskap om den lukkede dør, slik dette er representert ved Samuel Snow, som er symbolet på lignelsen om de ti jomfruer. Et budskap om islam, ledsaget av en advarsel om prøvetidens gradvise lukkede dører idet Kristus fullfører sitt domsverk, skal bli forkynt. Budskapet er todelt og besitter en indre og en ytre linje, som igjen representerer de to første trinnene i den tretrinns prøveprosessen som alltid finner sted når en profeti blir avforseglet, slik som Jesu Kristi åpenbaring den 31. desember 2023.

Tidsskriftet *The Time of the End* inneholder den grunnleggende oversikten over Amerikas framtid slik den er framstilt i de siste seks versene i Daniel elleve, som ble avforseglet ved endetiden i 1989. Tidsskriftet har vært en del av offentlig dokumentasjon i tretti år, og ingen så at et hovedtema i tidsskriftet var den religiøse kampen mellom kommunismen og kirkene under innflytelse av katolisismen, særlig i Ukraina. Den religiøse striden fra perioden omkring 1989 forklarer sammenhengen for Putins religiøse undergang, slik den er framstilt ved Ptolemaios og Ussia i det opprøret som de begge ga uttrykk for ved tempelet i Jerusalem. Tempelet i Jerusalem var Ussias tempel, ikke Ptolemaios' tempel. Både Putin og Zelenskyj vanhelliger det samme tempelet på to forskjellige måter; den ene som en egypter og den andre som en jøde.

Kirken som kjempet mot Sydens konge i 1989, var den katolske kirke. Og hvorfor ikke? Frankrikes ateisme påførte Nordens konge det dødelige sår i 1798, så hvorfor skulle ikke pavedømmet gjengjelde ateismens langvarige forfølgelse av den katolske kirke, særlig i Ukraina? Enda mer betydningsfullt er det at dette klare vitnesbyrdet om Ukraina kom fra en publisasjon i 1996, som siterte de sekulære historikerne om historien fra 1989. Nå som Herren avforsegler den skjulte historien i vers førti, har Han pekt på kampen mellom to ortodokse kirker for å tilveiebringe den profetiske og historiske konteksten for slaget ved Rafia og dets etterspill, og Han hadde allerede innbefattet de nødvendige innsiktene i magasinet *The Time of the End*, som ble utgitt for tretti år siden.

Napoleons fall er i samsvar med Lenins, Stalins og Sovjetunionens systems gradvise fall. Da det profetiske sørlige riket flyttet sin hovedstad til Russland, fant det sted to store revolusjoner i 1917. Den første er det som kalles den russiske revolusjon, da tsaren ble styrtet, og deretter fulgte bolsjevikerevolusjonen samme år, noe som førte til borgerkrigen fra 1917 til 1922. I 1922 ble Sovjetunionen dannet.

Begynnelsen på Russland som den åndelige kongen i sør representerte en totrinns revolusjon som førte til borgerkrig, og deretter til dannelsen av et forbund av land. Sovjetunionens sammenbrudd skjedde også i to trinn, idet det begynte med rivningen av Berlinmuren den 9. november 1989, som deretter førte til oppløsningen av Sovjetunionen den 31. desember 1991. Som Russlands siste hersker, kongen i sør, ble Vladimir Putin forutbildet ved den første russiske herskeren—Vladimir Lenin.

Vladimir betyr «en stor leder», og Putin betyr «veien». Lenin betyr «en stor elv», men Vladimir Lenin valgte navnet Lenin for å skjule sitt egentlige navn, som var Vladimir Iljitsj Uljanov. Iljitsj betyr «sønn av Elia», og Uljanov betyr «ung sønn av Elia».

Den store russiske lederen på denne vandringen, i historien fremstilt ved slaget ved Raphia i 217 f.Kr., ble foregrepet ved Russlands første leder, som som Vladimir Lenin var den store leder ved den mektige elven, men som skjulte sitt navn. Et navn er et symbol på karakter, og at Vladimir skjulte sine to navn, fremstiller en karakter som valgte en stor elv av politisk tenkning fremfor en karakter fremstilt ved Elia, som betyr «Gud er Jehova». Ateismens rot er fornektelsen av Gud, og ateisme er et fremtredende kjennetegn ved sydens konge. Lenins andre og tredje fornavn fremhever Elia og hans sønn, og Russlands ende som sydens konge fremstilles ved Ptolemaios IV, som seiret i slaget ved Raphia, men da Antiokus vendte tilbake i 200 f.Kr. i slaget ved Panium, var det da Ptolemaios' fem år gamle sønn som regjerte. Lenins to opprinnelige navn identifiserer Elia og hans sønn, og svarer til Ptolemaios og hans sønn. Elia og budskapet til hans barn forekommer i de siste dager, like før «Herrens store og forferdelige dag»; hvilket også er der slagene ved Raphia og Panium er plassert.

Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og fryktelige dag kommer. Og han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med bann. Malaki 4:5, 6.

Vitnesbyrdene om Ussia og Ptolemaios samsvarer i vers elleve i Daniel elleve, og Ussia levde i elleve år etter sitt opprør og sin spedalskhet; mens Ptolemaios regjerte i til sammen sytten år, hvilket er det samme antall år som mellom slagene i vers elleve og vers femten. Den 250-årige profetien som begynte i 457 f.Kr., endte i 207 f.Kr. midt mellom disse to slagene; ti år etter Rafia og syv før Panion. Ptolemaios IVs regjeringstid begynte i 221 f.Kr., og han døde i 204 f.Kr., så de sytten årene til Ptolemaios er ikke den samme linjen som de sytten årene fra Rafia til Panion. Heller ikke er de de samme sytten årene som er representert ved avslutningen av den 250-årige profetien som begynner med Nero i 64 og ender i 313. Fra 313 til den første søndagsloven i 321 er det åtte år, og ni år senere, i 330, delte Konstantin riket i øst og vest.

I den aller nærmeste fremtid vil Putin og Russland beseire Ukraina, og fotsporene til Ptolemaios og Ussia vil begynne å gjenta seg i den historie som er framstilt i vers tolv. De to bibelske vitnene plasserer den endelige krisen for Putin i en krise mellom kirke og stat. Deres opprør ble manifestert i tempelet i Jerusalem, og identifiserer således Ussias tempel og religion som punktet for den profetiske referansen.

Zelenskyj, som betyr «grønn», er marionetten til de globalistiske byråkratene i Den europeiske union og De forente nasjoner, hvis globalistiske agenda treffende representeres av den grønne politiske bevegelsen som tilber moder jord. Det er passende at Zelenskyj var skuespiller, for han er åpenbart en stedfortreder for andre makter, og det at navnet hans betyr «grønn», identifiserer den politiske filosofien som styrer hans bevegelser på menneskehetens histories sjakkbrett. Sjakk matt er like om hjørnet for Zelenskyj.

I denne avsluttende historien vil Ussias og Ptolemaios' opprør igjen bli utspilt, men Ptolemaios (Putin) døde fire år før slaget ved Panion, og den siste herskeren over sydens konge er fremstilt ved et fem år gammelt barn som blir styrt av en rekke korrupte og inkompetente regenter.

Ptolemaios V var bare omkring 5–6 år gammel da han besteg tronen i 204 f.Kr. (etter sin fars mystiske død), og det ptolemeiske riket var lammet av en rekke inkompetente eller korrupte regentskap under hans regjeringstid. Det første regentskapet varte fra 204–202 f.Kr., etter at Ptolemaios IVs død var blitt holdt skjult og hans mor Arsinoe III myrdet. Hoffgunstlingene Sosibios, en mangeårig minister under Ptolemaios IV, og Agathokles, brøren til Ptolemaios IVs elskerinne Agathokleia, erklærte seg selv som regenter. De forfalsket eller la frem et testament som gjorde dem til verger, satte den unge kongen under Agathokleias og hennes families omsorg, og rensket ut mulige rivaler. Sosibios tok hånd om en stor del av den tidlige administrasjonen.

Et skifte fant sted omkring 202 f.Kr., da Agathokles ble den dominerende regenten, men var vidt forhatt for utsvevelser og vanstyre. Et folkelig opprør i Alexandria førte til at han brutalt ble lynsjet av en mobb, med guttekongen som nominelt godkjennende. De påfølgende regentene var Tlepolemos, guvernøren i Pelusion, og deretter Aristomenes. På tidspunktet for slaget ved Panion i 200 f.Kr. var riket underlagt denne skiftende rekken av regenter og hoffrådgivere.

I slaget ved Panion ble de ptolemeiske styrkene i felten ledet av generalen Skopas fra Aitolia, en leiesoldatkommandant utnevnt under regentskapet, ikke av Ptolemaios V selv. Den unge kongen hadde ingen virkelig kontroll — beslutningene, den militære strategien og rikets samlede svakhet sprang ut av regentenes lammelse, indre opprør (slik som de innfødte egyptiske oppstandene) og hoffintriger. Denne ustabiliteten gjorde det mulig for Antiokhos III den store å påføre Skopas et avgjørende nederlag ved Panion og å bemektige seg Koilesyria, deriblant Judea, og dermed for bestandig rive det løs fra ptolemeisk herredømme.

Historikere drøfter sannsynligheten for at Ptolemaios IVs død skyldtes forgiftning, noe som også inngår i de historiske spekulasjonene omkring Vladimir Lenin, Josef Stalin, så vel som sydens dronning, Kleopatra. Putin seirer i den ukrainske krigen, men deretter begynner hans undergang med hans ønske om å gjennomføre det kontrollerende forholdet som Sovjetunionen tidligere hadde til den ukrainske kirken, hvilket, da det ble fjernet i 1989, var symbolet på kongen i nordens seier over kongen i syd.

Ukraina er den østslaviske ortodoksiens vugge. Vladimir den stores dåp fant sted i 988 i Kyiv. Moskva gjorde senere krav på tittelen «Det tredje Roma» etter Konstantinopels fall, og posisjonerte seg som den rettmessige arvtaker og åndelige beskytter for alle russiske land, deriblant Ukraina som sitt «kanoniske territorium».

Moskva-patriarkatet har alltid betraktet Ukraina som åndelig uatskillelig fra Russland, med mottoet «Ett folk, én tro», et uttrykk Putin selv gjentatte ganger har brukt. Ukraina, særlig siden 2014/2022, ser i stadig større grad Moskvas overoppsyn som kolonial og imperial dominans snarere enn sant åndelig moderskap. Per februar 2026 finnes det to konkurrerende ortodokse strukturer. Den ene er Den ortodokse kirke i Ukraina, som siden 2019 har vært uavhengig under økumenisk patriark Bartholomeus av Konstantinopel. I Kyiv blir Den ortodokse kirke i Ukraina ansett som den virkelig nasjonale kirke.

Leseren bør være på vakt: Den ortodokse kirke i Ukraina er en annen kirke enn den ukrainske ortodokse kirke. Den ukrainske ortodokse kirke er knyttet til Russlands ortodokse kirke, og av denne grunn har Zelenskyj angrepet den. Vatikanet motsetter seg Zelenskyjs angrep, som allerede er i gang, men Putins opprør i vers tolv følger hans seier ved Rafia og ligger ennå i fremtiden.

Den ukrainske ortodokse kirke var historisk knyttet til Moskva-patriarkatet. I kjølvannet av invasjonen i 2022 erklærte Den ukrainske ortodokse kirke full autonomi i mai 2022, men ukrainske statlige undersøkelser (DESS) har gjentatte ganger hevdet at den fortsatt er kanonisk og juridisk tilknyttet Moskva. Ukraina vedtok en lov i august 2024 (undertegnet av Zelenskyj) som forbyr ethvert religiøst samfunn knyttet til Den russisk-ortodokse kirke («aggressorstaten»). Den ukrainske ortodokse kirke er blitt pålagt å bryte alle bånd fullstendig, ellers risikerer den at Kyiv-metropolen blir oppløst etter rettslig kjennelse. Per slutten av 2025 og begynnelsen av 2026 pågår det fortsatt razziaer, overføringer av menigheter til Den ortodokse kirke i Ukraina (over 1 300 siden 2022), rettssaker og advarsler fra FN-eksperter om bekymringer knyttet til religionsfriheten for Den ukrainske ortodokse kirke.

Vatikanet har offentlig motsatt seg enhver tvungen oppløsning av den ukrainske ortodokse kirke. Russland og Putin fremstiller dette som direkte forfølgelse av den kanoniske ortodoksi og har gjort beskyttelsen av de «russisk-ortodokse kirkene» til et uttrykkelig krav i enhver fredsforhandling. Russisk propaganda knytter konsekvent den ukrainske ortodokse kirke og den ukrainske statens angrep mot den til «nazisme» og som en del av deres begrunnelse om «avnazifisering».

Putin vil egenmektig «gå inn i tempelet» og gjøre krav på fullt åndelig herredømme over ukrainsk ortodoksi i et forsøk på å underordne hele den ukrainske kirkestrukturen under Moskva på nytt, idet han krever å bli anerkjent som det russisk-ortodokse verdens rette åndelige overhode.

Dette er den nøyaktige parallellen til at Ptolemaios gikk inn i Det Aller Helligste, mens Ussia er Zelenskyj som søker å tenne røkelse. Ptolemaios' opprør fant sted i Det Aller Helligste, og Ussias i det hellige. En sydens konge, oppglødd av seieren ved «grenselandet», idet Nazismens stedfortredende makt ble avsluttet, og deretter overskrider han inn i det sted som tilhører religionens område alene. Deretter vil det komme en plutselig, forsynsmessig ydmykelse, og Putin vil forsvinne fra skueplassen (slik Ptolemaios IV døde i 204 f.Kr.). Etter maktvakuumet i en «svake-etterfølgere-fase» vender kongen i nord tilbake med større kraft og seirer i det moderne slaget ved Panion i vers 15.

Sytten

Syttten år forekommer tre ganger i historien der slagene ved Raphia og Panium smelter sammen, linje på linje. De syttten årene fra Milano-ediktet, da rikets østlige og vestlige troner ble ført sammen gjennom ekteskap, inntil riket ble delt og skilt i 330. De syttten årene som begynner og ender, er veimerker for to andre beslektede profetiske perioder. Med begynnelse hos Nero i året 64 markeres en forfølgelsesperiode som endte i Konstantin den stores historie. Overgangen fra Neros forfølgelsesperiode til det kompromiss som er representert ved Konstantin, identifiserer overgangen fra menigheten i Smyrna til menigheten i Pergamon. 313 og Milano-ediktet identifiserer slutten på menigheten i Smyrna, og slutten på sytttenårsperioden er året 330, som var oppfyllelsen av den tre hundre og seksti år lange profetien i Daniel 11:24.

Han skal trenge fredelig inn selv på de rikeste stedene i provinsen; og han skal gjøre det som hans fedre ikke har gjort, heller ikke hans fedres fedre; han skal spre blant dem bytte og rov og rikdommer; ja, han skal legge sine planer mot festningene, men bare for en tid. Daniel 11:24.

De syttten årene fra 313 og Milanoediktet begynner med en oppfyllelse av profetien og ender ved oppfyllelsen av en annen profeti. Den første profetiske oppfyllelsen, som markerer begynnelsen, identifiserer overgangen fra menigheten i Smyrna til menigheten i Pergamon, og profetien som markerer slutten på disse syttten årene, identifiserer delingen av Roma i det østlige og det vestlige Roma. De syttten årene identifiseres ved profetisk historie, ikke ved noen særskilt sytttenårig proklamasjon. Alfa for delingen av den andre menighet fra den tredje menighet var på linje med delingen av riket i øst og vest ved oppfyllelsen av tidsprofetien på 360 år. Disse to profetiene etablerer en periode på syttten år, og de må stadfestes som en legitim profetisk periode på grunnlag av vitnesbyrdet fra to eller tre; dersom syttten er et gyldig profetisk symbol.

Disse vitnene finnes i en annen 250-årsperiode som begynte i 457 f.Kr. På den dato begynte Daniels 2 300-årsprofeti i Daniel 8,14. 457 f.Kr. er et profetisk utgangspunkt og et etablert profetisk veimerke. Når man strekker seg 250 år inn i fremtiden, kommer man til 207 f.Kr., som er historien mellom slagene ved Rafia og Panium. Slaget ved Rafia og Panium kan ikke skilles fra hverandre, for de ble begge utkjempet av Antiokus den store. Fra slaget ved Rafia i 217 f.Kr. til slaget ved Panium i 200 f.Kr. er det syttten år. 2 300-årsprofetien identifiserer en dispensasjonsforandring ved begynnelsen, da det tredje dekret gjenopprettet Judas nasjonale suverenitet, og deretter ved avslutningen var det en dispensasjonsforandring da Kristus gikk fra Det hellige til Det aller helligste. 207 f.Kr. representerer dispensasjonsforandringen fra egyptisk herredømme over Judea til det selevkidiske styres dispensasjon over det herlige land. Dispensasjonen med selevkidisk kontroll over det herlige land frembrakte makkabeernes opprør i 167 f.Kr.

Nero-perioden på 250 år ender med historien om Konstantin den STORE, og de 250 årene som avsluttes mellom de to slagene, er historien om Antiokus den STORE. I slaget ved Rafia beseiret Ptolemaios IV Antiokus den store, og Ptolemaios regjerte i syttten år. Begge periodene på 250 år inneholder en særskilt periode på syttten år. Begge ender i historien om en hersker som er kjent som den STORE. Begge periodene på 250 år begynner ved et etablert profetisk veimerke, og de ender begge ved et etablert profetisk veimerke.

De forente stater begynte den 4. juli 1776, og 250 år senere bringer deg til 4. juli 2026, når Donald Trump, som er kjent som den som søker å gjøre Amerika «stort», kommer til å feire disse 250 årene. 2026, likesom de 250 årene fra 457 f.Kr., avsluttes midt i historien om de moderne slagene ved Rafia og Panium, kjent som den ukrainske og den tredje verdenskrig. En sydlig konges regjeringstid, perioden med den første søndagsloven og perioden fra slaget ved Rafia til Panium frembringer tre perioder på sytten år som alle er forbundet med den samme profetiske historien. Tre perioder på 250 år ankommer alle samtidig i de samme profetiske historiene. De tre periodene på 250 år etablerer tre linjer av profetisk sannhet med historie knyttet til Donald Trump, fremstilt enten som Konstantin den store eller Antiokus den store.

De tre linjene på 250 år gir tre forskjellige, men komplementære, illustrasjoner av de siste dager. Neros linje identifiserer den syttenårige historien om kompromiss som taler fullkomment til de profetiske kjennetegnene ved dannelsen av dyrets bilde.

«Herren har vist meg tydelig at dyrets bilde vil bli dannet før nådetiden avsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skjebne skal bli avgjort. Din stilling er et slikt virvar av inkonsekvenser at bare få vil bli bedratt. »

«I Åpenbaringen 13 blir dette emnet tydelig framstilt; [Åpenbaringen 13,11–17, sitert].»

«Dette er den prøven som Guds folk må gjennomgå før de blir beseglet. Alle som har bevist sin troskap mot Gud ved å holde Hans lov og ved å nekte å godta en falsk sabbat, vil stille seg under Herren Gud Jehovas banner og vil motta den levende Guds segl. De som oppgir sannheten av himmelsk opprinnelse og godtar søndagssabbaten, vil motta dyrets merke.» Manuscript Releases, bind 15, s. 15.

Dyrets bilde er sammenslutningen av kirke og stat, der kirken har kontroll over forholdet. Konstantins kompromiss i forsøket på å forene hedenskap med kristendommen er det klassiske eksempel på de siste dagers kompromiss.

«I de bevegelser som nå er i gang i De forente stater for å sikre statens støtte til kirkens institusjoner og ordninger, følger protestantene i papistenes fotspor. Ja, mer enn det: de åpner døren for pavedømmet til å gjenvinne i det protestantiske Amerika det overherredømme som det har mistet i den gamle verden. Og det som gir denne bevegelsen større betydning, er det faktum at det viktigste målet man tar sikte på, er håndhevelsen av søndagshelligholdelse—en skikk som hadde sin opprinnelse i Roma, og som hun gjør krav på som tegnet på sin myndighet. Det er pavedømmets ånd—ånden av tilpasning til verdslige skikker, ærbødigheten for menneskelige tradisjoner over Guds bud—som gjennomtrenger de protestantiske kirkene og fører dem videre til å utføre det samme arbeid med opphøyelse av søndagen som pavedømmet har gjort før dem.»

«Dersom leseren vil forstå hvilke redskaper som skal tas i bruk i den snart kommende strid, behøver han bare å følge beretningen om de midler som Roma benyttet for det samme formål i tidligere tider. Dersom han vil vite hvordan papister og protestanter, forent, vil behandle dem som forkaster deres dogmer, la ham se den ånd som Roma viste overfor sabbaten og dens forsvarere.»

«Kongelige påbud, allmenne konsiler og kirkelige forordninger opprettholdt av verdslig makt var de trinnene hvorved den hedenske høytiden oppnådde sin hedersplass i den kristne verden. Det første offentlige tiltak som håndhevet søndagshelligholdelse, var loven vedtatt av Konstantin. (A.D. 321) Dette ediktet påla byfolk å hvile på «solens ærverdige dag», men tillot folk på landet å fortsette sitt jordbruksarbeid. Selv om det i realiteten var en hedensk lov, ble den håndhevet av keiseren etter hans nominelle antagelse av kristendommen.» The Great Controversy, 574.

Den fremadskridende kompromiss som førte til, og igjen vil føre til, søndagsloven, fremstilles ved den syttenårige perioden fra 313 til 330, med den første søndagsloven i 321 som historiens midtpunkt. Ved begynnelsen var det et ekteskap mellom øst og vest, og ved slutten var det skilsmissen mellom øst og vest. Den første søndagsloven er det midtre veimerket som representerer opprør, på samme måte som den trettende bokstaven i det hebraiske alfabetet, når den står etter den første bokstaven og før den tjuende og siste bokstaven i alfabetet, danner det hebraiske ordet for sannhet. Ekteskapet ved begynnelsen og skilsmissen ved slutten identifiserer alfa-bokstaven i samklang med omega-bokstaven. Perioden på 250 år som begynte med Nero, bærer Kristi signatur, og den taler om et emne av nåværende sannhet i de siste dager.

Den 250-årige perioden som begynner i 457 f.Kr., fremhever den statskunst som er representert ved Antiochos den store, idet han står innenfor den syttenårige perioden fra Rafia til Panion. Vi forstår dette som statskunst, for i 457 f.Kr. begynte også en profeti på 2 300 år. De 2 300 årene er den indre profetiske linjen som taler om Guds gjensløsningsverk, hvilket svarer til et symbol på kirkekunst. I motsetning til den 250-årige perioden som begynte med Nero, omhandler perioden som begynner i 457 f.Kr., den politiske rollen til den siste amerikanske presidenten som søker å gjøre Amerika og deretter verden stor, idet han fremmer det feilaktige katolske konseptet om en gylden tidsalder med tusen år av fred.

De 250 årene for Amerikas forente stater, som er jorddyret i Åpenbaringen tretten, identifiserer avslutningen på det sjette riket i Bibelens profeti, som ender der det begynte, midt under krig. Historiens seierherrer definerer den historiske beretning som blir bevart. De globalistiske, dragekraftdrevne demokratene betrakter det nåværende anarkiet som en revolusjon, og republikanerne, som bare taler og ikke handler, betrakter denne nåværende historien som en borgerkrig. Demokratene er representanter for dragen i Bibelens profeti, og republikanerne fremstilles som frafalne protestanter, eller, med Johannes' ord i Åpenbaringen seksten, er de den falske profet. Amerikas forente stater begynte i en revolusjonskrig, og det ender med en revolusjonskrig. Det republikanske parti begynte i en borgerkrig, og de ender i en borgerkrig. Republikanerne ser den borgerkrig som demokratene kaller en revolusjon.

Trump, som den siste republikanske presidenten, besitter de profetiske kjennetegnene til den første republikanske presidenten, som trådte frem i borgerkrigens ytre historie. Lincolns ytre borgerkrig var også den indre historien i Jesajas profeti i kapittel sju, vers åtte, som endte i 1863, selve året for Emancipation Proclamation. Skillet mellom de to partiene er et primært og grunnleggende profetisk prinsipp. Det begynte med Kain og Abel, som på Kristi tid var representert ved saddukeerne og fariseerne, to klasser av Kain som skulle myrde én Abel.

Fariseerne og saddukeerne representerer dem som gikk med på å korsfeste sin Messias, av forskjellige grunner, men like fullt i enighet. Fariseerne bekjente at de ville opprettholde loven, men gjorde det ikke, slik tilfellet er med republikanerne. Fariseerne bekjente at de ville opprettholde den opprinnelige guddommelige lov, men fortolket loven gjennom sin egen fordomsfulle logikk. Den opprinnelige lov for fariseerne er Konstitusjonen for republikanerne, nettopp den Konstitusjonen de hevder å støtte, men ikke gjør. Saddukeerne forkastet Guds kraft, og skjønt de var en mindre sekt enn fariseerne, behersket saddukeerne det religiøse og politiske landskapet i Judea på Kristi tid. Demokratene er en mindre sekt enn republikanerne, så liten at de må bedra for å bli ved makten, men ved makten blir de, for deres motstandere, som bekjenner å opprettholde lik rettferdighet for alle, gjør intet for å håndheve de prinsipper i loven som de bekjenner å opprettholde.

Det er intet nytt under solen, og de to politiske partiene i De forente stater er like mye en del av det profetiske landskapet som fariseerne og saddukeerne var. Det finnes naturligvis mange andre paralleller langs denne profetiske linjen, men det er først når du ser det profetiske forholdet mellom de to ugudelige maktene, som, skjønt de er motstandere, blir forent mot helligheten, at du da ser Ptolemaios og Ussia i det rette lys. Begge de sørlige kongene forsøkte å ofre ved det samme tempelet, men Ptolemaios, fra Egypt, representerer en dragemakt—demokratene. Ussia, som konge av Judea, er lederen for det herlige landet, som er frafallen protestantisme, eller den falske profeten—republikanerne.

Forholdet mellom dragen og den falske profet er klassisk framstilt på Karmel-fjellet. På fjellet representerte Akab dragen, og Jesabels profeter for Ba'al og Astarte representerte de falske profetene som sto imot Elia. Dyret, som er Jesabel, befant seg fremdeles i bakgrunnen i Samaria. Dragen forent med den falske profet ble også representert ved hedensk Roma og jødernes forening ved korset, slik det vil være ved demokratenes og republikanernes forening ved søndagsloven. Elementene i en forent makt er representert ved Demokratene og Republikanerne innenfor jorddyrets republikanske horn. Disse to ugudelige politiske maktene er representert ved Kain, og Abels linje har også en todelt inndeling.

Abels linje, som i forhold til Kains ytre linje er den indre linjen, og som er framstilt ved to klasser av jomfruer. Utviklingen av det protestantiske hornet på dyret fra jorden, som er De forente stater, er framstilt ved en rekke religiøse renelser som begynner med menigheten i Sardes i 1798, da De forente stater ble det sjette riket i Bibelens profeti. Sardes var en menighet som hadde et navn og hevdet at den levde, men den var død. Innen 1798 var de protestantiske sektene som hadde brutt ut fra pavemakten, allerede i ferd med å vende tilbake til Roma. De kristne ble først kalt kristne i Antiokia.

Det var i Antiokia at disiplene for første gang ble kalt kristne. Navnet ble gitt dem fordi Kristus var hovedtemaet i deres forkynnelse, deres undervisning og deres samtaler. Uavlatelig gjenfortalte de begivenhetene som hadde funnet sted under dagene for Hans jordiske tjeneste, da Hans disipler var blitt velsignet med Hans personlige nærvær. Utrettelig dvet de ved Hans lære og Hans helbredelsesmirakler. Med skjelvende lepper og tårefylte øyne talte de om Hans angst i hagen, Hans forræderi, rettergang og henrettelse, den langmodighet og ydmykhet

hvormed Han hadde utholdt den hån og tortur som var blitt påført Ham av Hans fiender, og den guddommelige medlidenhet hvormed Han hadde bedt for dem som forfulgte Ham. Hans oppstandelse og himmelfart, og Hans gjerning i himmelen som mellommann for falne mennesker, var emner som de med glede dvelet ved. Med rette kunne hedningene kalle dem kristne, siden de forkyste Kristus og rettet sine bønner til Gud ved Ham.

«Det var Gud som gav dem navnet kristen. Dette er et kongelig navn, gitt til alle som slutter seg til Kristus. Det var om dette navnet Jakob senere skrev: «Undertrykker ikke de rike dere, og drar de dere ikke fram for domstolene? Er det ikke de som spotter det gode navn som er nevnt over dere?» Jakobs brev 2:6, 7. Og Peter erklærte: «Men lider noen som kristen, da skal han ikke skamme seg, men prise Gud for dette navns skyld.» «Blir dere hånet for Kristi navns skyld, er dere salige; for herlighetens og Guds Ånd hviler over dere.» 1 Peters brev 4:16, 14.» Apostlenes gjerninger, 157.

Menigheten i Efesos fikk navnet kristen, noe som førte til den forfulgte menighet i Smyrna, som ble etterfulgt av kompromissets menighet i Pergamos' historie. Da pavedømmet inntok tronen, identifiserte en adskillelse Guds sanne menighet som menigheten i ørkenen. Den romerske kirke var Tyatira. Ved avslutningen av ørkenen på ett tusen to hundre og seksti år oppstod protestantismens kirke, og fra dette tidspunkt og fremover er det protestantiske horn fremstilt ved en guddommelig rekke av prøver og renselser.

Protestantismen begynte da Martin Luther spikret sine 95 teser på døren i 1517, og «23» år senere, i 1540, begynte jesuittordenen. I 2013 ble den 95. og siste presentasjonen av Habakkuks tavler spikret på døren, og den 13. mars 2013 ble den første jesuittpaven innsatt. Martin Luther ble ekskommunisert i nettopp denne historien av pave Leo. Tenk på det ...

I 1798 gjorde menigheten i Sardes krav på å bære navnet «protestant», men ved å vende tilbake til Roma unnlot de allerede å opprettholde sitt navn. Da millerittisk adventisme tok opp protestantismens fakkel i 1844, representerte de en irettesettelse mot Jeroboam, Israels første konge, et folk som var blodsslektninger av stammen i Juda, hvor Gud hadde plassert sitt tempel. Jeroboam opprettet en forfalskning, basert på den religionen som representerte hans nasjons tidligere trelldom. Han gjentok Arons grunnleggende opprør ved å reise et bilde av et dyr med all den profetiske betydning som er knyttet til fortellingen. Men ved sin innvielsesgudstjeneste irettesatte millerittisk adventisme hans uvillighet til fortsatt å lede den sanne tilbedelsen til helligdommen hvor Gud bor. Jeroboam ønsket at tilbedelsens sentrum skulle være i Betel og Dan, noe som representerer dem fra Sardes i 1844 som nektet å følge Kristus inn i Det Aller Helligste.

Millerittisk adventisme valgte å vende tilbake til Romas religion, og tok opp selve de læremessige argumentene til dem som nettopp var blitt avslørt som falske profeter ved sin forkastelse av Millers budskap, som sine teologiske læremestere for å rettferdiggjøre sin forkastelse av det profetiske budskapet om de syv tider. Millerittisk adventisme valgte, i likhet med den ulydige profeten, sin egen vei i stedet for å følge Guds ledelse. Den vei som de dårlige velger i alle prøvelsene og utrensningene av de kloke og dårlige jomfruer fra den protestantiske reformasjonen og fremover i den profetiske historie, er den vei som vender tilbake til dyrkelsen av det land du ble utfridd fra, og som man sier: «alle veier fører til Roma.» Alle veier unntatt Jeremias gamle stier.

Den protestantiske reformasjonen var blitt foregrepet ved Moses' tilbakevending til Egypt for å lede Guds folk inn i det lovede land. Da de var kommet ut av trelldommens land, hadde Gud til hensikt å gi sitt utvalgte folk sin lov. I Moses' linje og i den protestantiske reformasjonen ble opprør åpenbart umiddelbart etter utfrielsen. Gud prøvde Sardes, et folk som hevdet å ha et levende navn, men som var døde på tidspunktet for William Millers budskap. To renselser fant sted i 1844; den første var renselsen av menigheten i Sardes, som hadde hevdet å være protestanter, men ble påvist å være døde; og deretter ble millerittene renset i det samme året, som oppfyllelse av lignelsen om de ti jomfruer.

Demokratene og republikanerne representerer to politiske klasser som til sammen utgjør det republikanske hornet på jorddyret i Åpenbaringen tretten. De vise og de dårlige jomfruene er to religiøse klasser som til sammen utgjør det protestantiske hornet på jorddyret. De vise jomfruene eier det første navnet som ble gitt i Antiokia. De vise jomfruene er kristne, men de er også filadelfiere som har løftet om å få et navn.

Den som seirer, vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mitt nye navn. Åpenbaringen 3:12.

Første gang Gud gav sitt folk navnet kristen, var i Antiokia, og den historien der den laodikeiske bevegelsen til de hundre og førtifire tusen forvandles til den filadelfiske bevegelsen til de hundre og førtifire tusen, er også historien om Antiokos den store, som byen Antiokia er oppkalt etter, og som fremstilles ved slutten av en 250-årsperiode mellom slagene ved Rafia og Panion.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.